

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

NAUJĄ KAUNO KULTŪRINIO PRISIKĖLIMO ETAPĄ ŽENKLINA SUTARTIS DĖL NEPRIKLAUSOMYBĖS SIMBOLIO

Kauno arkivyskupas JE Sigitas Tamkevičius ir miesto meras Arvydas Garbaravičius pasirašė bendradarbiavimo sutartį dėl Kauno Prisikėlimo bažnyčios greitesnio atstatymo.

Sutartis pasirašyta vykdant Kauno miesto tarybos sprendimą. Sutarties šalių tikslas - padaryti visa įmanoma, kad kuo skubiau būtų užbaigtas Lietuvos Nepriklausomybės atgavimo simbolio Prisikėlimo bažnyčios atstatymas ir šioje bažnyčioje organizuojama sielovadinė bei kultūrinė veikla skatintų Lietuvos žmonių dvasinį atgimimą bei priartintų šio tautos vienybę ir Nepriklausomybę simbolizuojančio paminklo užsitęsusių atstatymo darbų sėkmingą baigtį.

Miesto vadovų, politikų, Bažnyčios hierarchų ir Kauno miesto bendruomenės pastangomis paminklinės Prisikėlimo bažnyčios atstatymą stengiamasi įtraukti į Lietuvos tūkstantmečio programą. Programos koordinacinė grupė pasiūlė iš šios programos lėšų skirti 5 mln. litų paminklinės Prisikėlimo bažnyčios atstatymui. Arkivyskupija sutartimi išsipareigojo organizuoti kryptingą bažnyčios veiklą Lietuvos žmonių dvasiniam atgimimui ir tautiniam ugdymui skatinti, rengti pamaldas, miestui bei valstybei ypatingų švenčių progomis, taip pat sakralinio pobūdžio renginius - parodas, koncertus, o taip pat sudaryti sąlygas Prisikėlimo bažnyčią naudoti turizmo reikmėms. Šventovės rūsyje ketinama įrengti kolumbariumą, kuriame galės

būti laidojami Lietuvai nusipelnusių žmonių palaikai, taip pat išsipareigota kasmet surinkti 250 tūkst. litų Prisikėlimo bažnyčios statybai užbaigti. Pasirašęs dokumentą JE arkivyskupas Sigitas Tamkevičius pasakė: „Šis projektas Kaunui labai reikšmingas. Jį įvykdžius, atgimusi šventovė gražiai tarnaus ne tik tikintiesiems, bet ir miestui, viensy kauniečius į vieną bendruomenę. Manau, kad 2003 metai taps užtrukusios Prisikėlimo bažnyčios statybos persilaužimo ir visų įvykių pagreitinimo metais. Žodis visada tampa kūnu, ir tai, tikiuosi, įvyks. Ačiū Kauno merui, kurio energingi žingsniai spartina šventovės įkurtuves“.

Kauno meras Arvydas Garbaravičius: „Malonu, jog šios kadencijos Tarybai tenka prisidėti prie tokios kilnios misijos įgy-

vendinimo. Tikime, jog, visiems padedant, bažnyčia kuo greičiau atvers duris ir kartu galėsime įgyvendinti kitus mūsų sumanymus“. Meras išreiškė viltį, jog sutartis gerokai paspartins šios šventovės baigiamuosius statybos darbus, skatins bažnyčios paramos fondo steigėjus ieškoti naujų rėmėjų. Savivaldybė savo ruožtu išsipareigojo inicijuoti projektus, kurie padėtų gauti Europos Sąjungos ir kitų fondų lėšas, reikalingas kultūros paveldo objektui atstatyti, taip pat Prisikėlimo bažnyčia taps kuriama Žaliakalnio kultūros ir turizmo komplekso centriniu objektu tiek maldininkams, tiek visai plačiajai miesto bendruomenei, miesto svečiams.

Viltis, jog visa tai pavyks įgyvendinti, reali. Pajudėti iš vietos, tikimasi, padės Kauno savivaldybės parama - iš privatizavimo fondų numatyta skirti 100 tūkst. litų. Vieną milijoną litų skyrė Vyriausybė, atsiranda vis daugiau kitų rėmėjų: pavyzdžiui, 15 tūkst. litų į paramos fondą pervedė akcinė bendrovė „Kauno duona“. Specialistai paskaičiavo, jog nuostoliai, patiriami dėl lėšų stygiaus, atstatant Prisikėlimo bažnyčią labai dideli - per metus jie siekia daugiau nei 1 mln. 300 tūkst. litų. Nebaigtas objektas gadina miesto įvaizdį, 60 metų pastatas stovi netinkuotas, yra konstrukcijos, trupa plytos. Įkūrus teritorijoje didelę automobilių aikštelę, atsilaisvintų miesto centras, daug žmonių sutrauktų įkurta aukščiausia mieste mokama apžvalgos aikštelė. Bažnyčios patalpas būtų galima panaudoti vargonų koncertams, kurie irgi duotų nemažą pelną.

„Anksčiau girdėjome tik pažadus, o dabar matomi ir konkretūs darbai,“ - po sutarties pasirašymo sakė Prisikėlimo bažnyčios klebonas, VĮ Paminklinės prisikėlimo Bažnyčios Atstatymo Tarybos pirmininkas kun. Vytautas Grigaravičius. - „Vien šiemet „Kastos“ statybinė bendrovė ketina atlikti darbų už pusantro milijono litų - su-

Nukelta į 2psl.

Atkelta iš Ipsl.

tvarkyti stogo dangą, elektros instaliaciją, baigti įrengti dvi laiptines, dvi zakristijas, pakeisti langus, atlikti kai kuriuos tinkavimo darbus. Esame labai dėkingi ir privatiems rėmėjams kurie per 12 metų paaukoję - ponui Stasiui Šiškuvi iš Australijos, paaukojusiam 133 tūkst. Lt, ponams Gabrielei ir Kaziui Varneliams, paaukojusiems 120 tūkst. Lt, ponams Onai ir Jonui Motiejūnams iš JAV, paaukojusiems 79 tūkst. Lt,

poniai Aldonai Dangelavičius, paaukojusiai 57 tūkst. Lt, ponui Juozui Armanaičiui, paaukojusiam 32 tūkst. Lt. ir visiems geros valios žmonėms, pagal išgales aukojantiems bažnyčiai. Kiekviena auka yra brangi ir priartinanti sėkmingą Šventovės statybos darbų pabaigą. Ir toliau laukiame įvairių rėmėjų finansinės paramos, kuri prikelis bažnyčią naujam gyvenimui“.

Giedrius Kalninis

ŠV. MIŠIŲ LITURGINĖ KATECHEZĖ

Liturginė laikysena ir gestai

(Tešinos. Pradžia Nr. 2)

Sudėtos rankos

Senujų laikų krikščionys nesimeldė sudėję rankas. Šis meldimosi būdas atsirado tik Vakarų Bažnyčioje ankstyvaisiais viduramžiais, sekant tuo metu paplitusį paprotį, kada vasalas prisiekdavo savo valdovui, savo rankas sudėdamas į jo rankas. Tuo jis pareiškėdavo, kad savo rankų niekada nenaudos priešingiems valdovui veiksmams. Taip Romoje šis gestas atsiranda IX amžiuje: rankos sudėdamos ties krūtine, ištiesti pirštai suglausti ir įstrižai pakelti į viršų, o dešinysis nykštys uždedamas ant kairiojo.

XIII a. šis gestas buvo naudojamas tiek liturgijoje, tiek ir šalia jos. Ypač sudėtų rankų gestas buvo priimtas į kunigų šventimų apeigas, kai šventinamasis savo rankas sudėda į vyskupo, tuo prisiekdamas paklusnumą jam ir jo įpėdiniams.

Šv. Mišių liturgijoje kunigas savo rankas laiko sudėtas procesijos metu, Mišių pradžioje, per gailėsčio aktą, kalbant Garbės himną ir Tikėjimo išpažinimą. Tikintieji sudėtas rankas gali laikyti meldžiantis tiek Mišiose, tiek ir kitose liturginėse apeigose. Tai simbolizuoja sielos pakylėjimą į Dievą, atsidavimą ir ištikimybę Jam. Be to, tai ženklas pasiaukojimo Dievo valiai; pagarbos, susikaupimo ir dėmesio gestas.

Rankų uždėjimas

Rankų uždėjimas yra labai senas krikščionių laiminimo būdas. Šis gestas yra vienas iš seniausių gestų liturgijoje. Rankų uždėjimas buvo žinomas tiek Senajame, tiek ir Naujajame Testamente (plg. Kun 1,4; 3,2; Mk 10,16; Mt 7,33; Lk 4,40; Apd 6,6; 8,17; 2 Tim 1,6). Rankų uždėjimas yra įjungimo, perdavimo, siuntimo ir atnašavimo gestas. Būtent šia apeiga pavedama misija, žmogus paskiriamas šventai tarnystei.

Rankų uždėjimas priklauso nuo to,

kokios yra atliekamos apeigos. Teikiant palaiminimą, šis gestas reiškia Dievo malonę, nes Dievas yra šventumo ir visokio gėrio šaltinis. Sutvirtinimo apeigose rankų uždėjimas kartu su aliejų patepimu reiškia, kad Šventoji Dvasia ateina pas žmogų kaip Dovana. Ši apeiga liturgijoje dažna.

Rankų uždėjimo gestas dažnai atliekamas sakramentalijų pobūdžio palaiminimuose: laiminant ligonius, vaikus, pranicijų metu.

Per Šv. Mišias rankos ištiesiamos virš atnašų Eucharistijos maldos metu ir reiškia atnašų palaiminimą bei Šventosios Dvasios šaukimą virš jų (epiklezė). Šv. Mišių pabaigoje šis gestas naudojamas teikiant iškilmingą palaiminimą.

Rankų nuplovimas

Rankų nuplovimas yra liturgijoje labai senas gestas - nuo krikščionybės pradžios. Šv. Mišių aukotojas, priėmęs atnašas, turėjo nusiplauti rankas prieš pradėdamas švęsti tolimesnę Švč. Aukos dalį. Šios rankų nuplovimo apeigos buvo aiškinamos kaip būtinas higieniškas veiksmas, kuris tik vėliau rado simbolinę prasmę. Galbūt čia turėjo įtakos senas paprotys, žinomas skirtingose religijose, kuris fiziniame nuplovime matė moralinio nuplovimo ženklą.

IV a. rankų nuplovimas po atnašų atnešimo jau turėjo simbolinę reikšmę. Apie tai rašė Kirilas Jeruzalietis: „reikia būti švariam nuo nuodėmės ir neteisingumo“. Eusebijus Cezarietis liudija, kad krikščionys prieš maldą visada plaudavo rankas, nors dažnai tai buvo nebūtina.

Į susitikimą su Dievu reikia eiti švariam tiek fiziškai, tiek ir dvasiškai. Rankų plovimo simbolika liko liturgijoje iki mūsų dienų. Po atnašų paruošimo kunigas plauna rankas, tardamas žodžius: „Nuplauk, Viešpatie, mano kaltybę, nuvalyk

Viešoji įstaiga
PAMINKLINĖS PRISIKĖLIMO
BAŽNYČIOS ATSTATYMO TARYBA

Įm. Kodas 9111812, Aukštaičių 6
Kaunas 3005, Lietuva.

Tel./Fax 200883,

prisikelimas@kaunas.lcn.lt

Aukštaičių 6, 3005 Kaunas, Lietuva

Tel./Fax. 20-08-83

A/s litais 10002254880, a/s valiuta
10034297624 AB Hansa - LTB Kauno
reg. sk. kodas 73000

Paskambinus telefonu 890080019 -
auka 10 Lt., 890070019 - auka 5 Lt.

Kad Jūsų auka būtų įregistruota,
paskambinę neskubėkite padėti ragelio
– išklauskite ir autoatsakovo padėkos
žodžius. Šios aukos, patenkančios į
bažnyčios atstatymo tarybos sąskaitą,
bus prisumuotos prie Jūsų telefono
abonementinio mokesčio.

mano nuodėmes“. Paskui Mišiolas duoda tam komentarą: „Paskui kunigas plaunasi rankas, tuo parodydamas troškimą nusivalyti vidujai“.

Atsiklaupimas ir klūpėjimas

Priklauptas (kaip veiksmas) ir klūpėjimas (kaip būseną) priklauso prie kūno laikysenos gestų.

Rytų liturgijoje atsiklaupimo gestas yra svetimas. Vakarų Bažnyčioje jis įsitvirtino tik vėlyvaisiais viduramžiais. Iki to laiko Vakaruose (Rytų Bažnyčioje tas yra ir šiaudien) vietoj šio gesto būdavo nusilenkiama. Atsiklaupimas kaip veiksmas pirmiausiai išreiškia pamaldumą ir pagarbą Tam, prieš kurį priklaupama.

Klūpėjimas buvo žinomas bei praktikuojamas jau pirmųjų krikščionių kaip maldos laikysena. Jo metu visas mūsų kūnas priartėja prie žemės. Tuo išreiškia mintis, kad mes Dievo akivaizdoje privalome būti nusižeminę, nuolankūs. Ką reiškia būti nusižeminusiam, nuolankiam? Tai reiškia pripažinti tiesą apie save. Kokią tiesą? Pirmiausia, kad esu Dievo kūrinys, be to, nusidėjėlis. Todėl man reikia Dievo pagalbos - Jo atleidimo, gydymo bei vedimo. Taigi, tik per nusižeminimą žmogus pripažįsta Dievo autoritetą ir atranda autentišką, asmenišką santykį su Juo.

Klūpėjimas Šv. Mišių metu per konsekraciją išreiškia ne tik nusižeminimą prieš Duonos ir Vyno pavidaluose esantį Išganytoją, bet ir didžią pagarbą bei pripažinimą, kad Jis tikrai yra šiuose pavidaluose.

Parengė s.Loreta Ilektytė

DEVINTINĖS

Eucharistiją (Šv. Sakramentą ir Švč. Sakramentą) Kristus įsteigė per Paskutinę vakarienę, Didįjį ketvirtadienį. Dėl prasišedančio Kristaus kančios minėjimo negalėdama pakankamai džiaugsmingai švęsti, Katalikų Bažnyčia Eucharistijos paslapties pagerbimą nukelia į devintą ketvirtadienį po Kristaus prisikėlimo. Todėl Kristaus Kūno ir Kraujo iškilmė vadinama devintinėmis.

Nuo įprastinės eucharistinės procesijos ši skiriasi tuo, kad sustojama prie keturių papuoštų altorių ir giedamos visų keturių Evangelijų ištraukos. Evangelijos ištrauka pagal Matą kalba apie Jėzų Mokytoją. Evangelijos ištrauka pagal Morkų pristato Jėzų - nežemiškų galių valdytoją -

stebukladarį. Evangelijos ištrauka pagal Luką pateikia žinią apie Kristų - Eucharistijos įsteigėją. Ištrauka pagal Joną pristato mums Jėzų - dieviškos gyvybės davėją.

Mūsų parapijoje Devintinių procesija vyko sekmadienį. Kristaus Prisikėlimo parapijoje po vakaro Šv. Mišių iškilminga procesija ėjo į atstatomąją Paminklinę prisikėlimo bažnyčią. Visam šiam šventiniam šurmulyje kiekvieno iš mūsų atmintyje lieka skirtingi vaizdiniai, mintys. Man įsiminė geranoriški gyventojai, prie kurių namų buvo ruošiami altorieliai. Jie padėjo altorielius papuošti gėlėmis, pasaugoti juos nuo vėjo išdaigų. Prieš pajudant procesijai smalsūs praeiviai domėjosi kas gi ruošinama ir kodėl puošiami stalai.

Dalis gatvės, kuria ėjo procesija, gyventojų turėjo puikią progą pamąstyti apie tai, ką jiems reiškia Kristus. Mokyklos kieme žaidęs vaikas pastebėjo procesiją ir puolė plyšaudamas, kiek tik jo balselis leido, kviesti draugą. Mažam vaikui tai gražus reginys, o suaugusiems? Ar mes tikrai praugę tuos mažylius savo tikėjimu? Norisi sakyti „taip“, bet lieka rimta abejonė, girdint, kad „...kunigas dalina baltus paplotėlius“... Devintinių procesija - Dievo kelias ir pro mūsų namus.

Duok Dieve, kad mūsų namai ir širdys būtų dėkingos ir atviros Dievo veikimui.

Aušrelė Krunglevičiūtė

KOKS MANO DIEVAS?

Už ar prieš Kristų apsisprendžiame pagal tam tikrą išpūdį, kurį pajunta širdis. Dievas pajuntamas net Jo nepažįstant. Jį pažįstame iš to, kad Jis jaudina mumyse tas gelmes, kurių niekas kitas negalėtų sujaudinti.

Skaitant Šv. Raštą suvoki, kad Dievas dažnai įsiveržia į žmonių gyvenimą. Dievas žmogų tokį ir sukūrė, kad galėtų į jį įsiskverbti, jį veikti, jį vesti, tobulinti. Dar rojuje Dievas draugiškai kalbėjosi su Adomu, juo pasitikėjo. Tačiau Dievas buvo atstumtas, išduotas. Adomas nutraukė ryšį su Dievu. Bet Dievas nenusivilia, eina ieškoti Adomo: „Kur tu, grįžk atgal, aš tavę tol kviesiu, kol tu išgirsi“, - toks yra Dievas.

Izraelitai nebūtų perėję dykumą, jei su jais nebūtų buvęs Dievas. Tuo metu atsirado ir „sakramentai“: Sandoros skrynja, kurioje buvo Dievas, ugnies stulpas, kuris vedė naktį ir Debesų stulpas - dieną, mana iš dangaus, kad nenumirtų badu.

Kitaip buvo tada, kai Kristus gyveno žemėje. Siųstieji suimti Jo nesuėmė todėl, kad „niekas dar taip nekalbėjo, kaip tas žmogus“. Tas Dievo padarytas išpūdis jiems buvo įrodymas, kad Dievas yra. Nepaprastas susijaudinimas apimdavo žmogų prisiartinus prie Kristaus. „Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai jis kelyje atvėrė Raštų prasmę?“. Jų širdis užplūdo toks begalinis džiaugsmas, ramybės jausmas, kokio jie niekada nebuvo patyrę. Jie žinojo, kad tik Dievas gali taip kalbėti, taip atleisti.

Ar mums kartais taip nebūna pagarbiai dalyvaujant šv. Mišiose, klausant ge-

ro pamokslo ar po geros išpažinties, kai Dievo malonė visai atveria širdį? Tada ir patiriame širdimi Dievo buvimą, suvokiame, kad Dievas myli mus tokius, kokie esame.

Mūsų Dievas yra Dievas, kuris apsi-reiškia, kuris „apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į šį pasaulį“, kuris leidžiasi pažįstamas. Bet kas baisiausia - Jį pažinę vėl galime greit pamiršti. Kodėl? - Mes greitai pamirštame Dievo padarytą išpūdį, net asmeninius įvykius, kuriuose aiškiai pajuntame Nematomąją Ranką: stebuklingai išvengtą nelaimę ar beviltiškoje situacijoje patirtą sėkmę. Mes nesaugome širdyje tų išpūdžių, todėl greit juos pamirštame. Čia

taip pat atsiskleidžia žmogaus laisvė Dievo atžvilgiu.

Iš visų įtakų, lemiančių mūsų gyvenimo kryptį, nėra svarbesnės už mūsų Dievo įsivaizdavimą. Visa žmonijos istorija nukrypo blogon pusėn todėl, kad Adomas klaidingai įsivaizdavo Dievą. Jis galvojo, kad Dievas yra turtingas, galingas, nesužadžiamas, autonomiškas. Todėl jis pasidarė neklausus, laisvas, įgijo autonomiją. Bet kai apsi-reiškė Dievas, kai Kristus atėjo į žemę, sužinojome, kad Dievas yra meilė, atsižadėjimas, palankumas kitam, ištikimybė, švelnumas, atsidavimas ir netgi „klusnumas ligi mirties“. Koks mano Dievas? Mano Dievas yra viską atiduodantis ir sau nepasiliekantis nieko, kad tik žmogus žemėje būtų laimingas. Galybės Jis neturi, nes ją prikaldė prie kryžiaus ir prie Jo priartėti gali tik per meilę. Iš vargų ir sunkumų Jis neištrauks, tik mokys mus mylėti, o kai išmoksiu mylėti savo artimą ir visas keblias situacijas bei gyvenimo išbandymus, siunčiamus mano labui, kad praregėčiau dvasia, nieko nebe-reikės mokytis.

Mano Dievo kalba išausta iš lapų šlamėjimo ir upelio čiurlenimo, iš paukščių giesmių ir žvaigždžių mirgėjimo, iš spalvų ir kvapų, iš metų laikų kaitos. Man Dievas kalba sutikto žmogaus šypsena ir visų atstumto valkatos beviltiška veido išraiška. Mano Dievas „kužda“ žodžius, kuriuos dabar rašau, o tą įkvėpimą jaučiau ir jo laukiau keletą dienų. Šv. Raštas man yra Dievas, kuris nori gyventi manyje ir jo eilučių nesupratau tol, kol neatpažinau jose savęs.

Nukelta į 4psl.

Atkelta iš 3psl.

Ir tik tada būnu laiminga, kai klausau Šv. Rašto tyra širdimi, kai atsiveriu, kai leidžiu Dievui įsibrauti vidun ir keisti save.

Labiausiai man Dievas apsireiškia Apgaileusio sakramentu, kai Jis nori mane pažadinti, prikelti meilei, kuriai mirštu per kasdienes nuodėmes. Tik tada suprantu, kad Jo gerumo gelmėse yra pati didžiausia dovana - atleidimas, kad Jis gyvas ir mus visus labai labai myli.

Adolfa Daukšienė

PIEŠINIŲ PARODA „AŠ IR MANO TĖTIS“

Tėvo dienos proga mūsų parapijoje birželio 1-3 dienomis vyko piešinių paroda „Aš ir mano tėtis“. Ją organizavo tikybos mokytojai V. Juodpusienė ir R. Jakušovas. Daugiausia mokinių dalyvavo iš Žaliakalnio pradinės mokyklos. Parodos lankytojai išrinko jiems labiausiai patikusius piešinius. Geriausiu darbu pripažintas A. Budreikaitės piešinys. Ji mokosi Žaliakalnio pradinėje mokykloje. Antrąją vietą teko dalintis M. Staškui ir P. Sadūnui, besimokantiems toje pačioje Žaliakalnio pradinėje mokykloje. Trečią vietą pelnė L. Galvydis iš Silpnaregių internatinės mokyklos.

Rolandas Jakušovas

KRISTAUS PRISIKĖLIMO PARAPIJOS CARITO VEIKLA

*Daug pasaulyje žmonių miršta stokodami duonos,
bet dar daugiau miršta stokodami meilės...*

Motina Teresė

Caritas - savanoriška, labdaringa organizacija, kurios veiklos pagrindas tiesa ir meilė. Šios organizacijos tikslas - kurti tikrųjų vertybių siekiančių visuomenę, gaivinti krikščioniškus žmonių tarpusavio santykius, ugdyti gailingumą nelaimingiesiems ir klystantiems.

Motina Teresė skelbia: „Daugelis mano, kad pinigai gali atnešti laimę. Manau, kad turtingam sunkiau tapti laimingu, nes tuomet sunku pamatyti Dievą: reikia rūpintis daugeliu kitų dalykų. Vis dėlto, jeigu Dievas davė jums turto dovaną, naudokite Jo tikslams: padėkite kitiems, vargstantiems, kurkite darbo vietas, duokite kitiems darbo. Nešvaistikite savo turto. Turėti maisto, namus, orumą, laisvę, sveikatą ir išsilavinimą - visa tai irgi Dievo dovanos. Štai kodėl privalome padėti mažiau už mus apdovanojtiems.“

Prasidėjus Lietuvos Atgimimui, prie parapijų pradėjo steigti labdaringos organizacijos. Pirmajai Carito grupei vadovavo Marija Augulienė, vėliau Vlomentina Jakuškienė, jai talkino Vitalija Jakuškienė. 2002 m. Vadovavo Ada Čekienė, o šiuo metu - Birutė Vasylienė. Jai nuoširdžiai padeda ir patiriami dalinasi Vitalija Jakuškienė. Mūsų parapijos Caritą sudaro 17 geranoriškų, pasiaukojančių kitų labai moterų.

Nuo šių metų sudaryta visiškai nauja

Carito struktūra. Ją sudaro 7 sekcijos. Kiekviena sekcija turi savo vadovę. Dvasingumo sekcijai vadovauja Marija Augulienė. Kultūrinė sritis kuruojama Staslovos Pupeikienės. Už Prahos projektą atsakinga Ada Čekienė. Ligonių sielovados organizavimu rūpinasi Marija Petruškienė. Sinodo veiklos koordinatore - Vitalija Jakuškienė. Biblioteka rūpinasi Zita Daubaraitė. Už Vaikų dienos centrą atsakinga ses. Donata - Aistė Tėvelytė. Valgyklos reikalais rūpinasi Filomena Gudžiūnaitė. Labdaros dalinimą organizuoja Adolfiną Adomaitienė.

Kristaus Prisikėlimo parapijos Caritas priklauso ir palaiko tiesioginius ryšius su Kauno arkivyskupijos Caritu. Parapijos Caritas išlaikomas iš bendruomenės geradarių aukų ir dotacijų, pavienių asmenų aukų. Carito nariai už darbą atlyginimo negauna. Šiandieninė mūsų parapijos Carito organizacijos veikla: pagalba skurstančioms šeimoms, pavieniems asmenims, invalidams, kurie kreipiasi pagalbos; labdaros rūbais, avalyne ir maistu dalinimas; šeimų, ligonių ir invalidų lankymas, drauge su jais iškilusių

problemų sprendimas; daugiavaikių parapijos šeimų globojimas (dauguma jų yra išsituokusios, nemažai vienišų mamų). Vargšams ir benamiams buvo suruošta Kūčių vakarienė. Nuo 2002 rugsėjo 9d. pradėjo veikti sriubos valgykla vargšams. Šioje valgykloje žiemos metu maitinasi iki 70 žmonių. Beglobiams, apleistiems vaikams įrengtas Vaikų dienos centras. Veikia biblioteka.

Dėkojame visiems, kurie savo aukomis, darbu prisideda padedant vargstantiems, kartu kviečiame visus, kuriems yra artima karitatyvinė veikla, įsijungti į Carito gretas.

„Vienintelis dalykas, kuris teikia ramybę: mylėti vienas kitą, kaip Dievas myli kiekvieną iš mūsų. Jėzus atėjo pasiskelbti mums Gerąją Naujieną, kad Dievas myli ir nori, kad mes mylėtume vienas kitą.“ ... „Atėjus laikui mirti ir vėl sugrįžti pas Dievą, išgirsime Jį sakant: „Ateikite ir paveldėkite dangaus karalystę, nes aš buvau išalkęs ir mane pavalgydinote, buvau nuogas - mane apdengėte, ligonis - mane aplankėte. Ką padarėte vienam iš mažiausiųjų brolių, man padarėte“ (Mt. 25, 34-40), - sakė Motina Teresė.

Paruošė Birutė Vasylienė

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu (Aukštaičių 4, Kaunas), nurodant laikraščiu „Prisikėlimas“. Tel. (8-37) 200883 Vyr. Redaktorius parapijos klebonas - dekanas kun. Vytautas Grigaravičius, Giedrius Kalninis, Aušrelė Krunglevičiūtė, Birutė Vasylienė
Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis